

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Enric Rimbau.

Director de continguts: Àlex Milian.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Joan Canela
(*Johannesburg*), Jordi Carreras (*Nova York*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González
(*Washington*), Joan Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere
Habet (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*),
Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria
(*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernàndez, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniñesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.
Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

10 de juliol

Finalment la sentència contra l'Estatut de Catalunya, del Tribunal Constitucional espanyol, ja s'ha fet pública. Si bé l'Estatut aprovat finalment no era, ni de bon tros, el que havia aprovat el Parlament de Catalunya amb una majoria de prop del 90% dels diputats, finalment l'Estatut català ha quedat substancialment retallat en els aspectes més importants. La sentència de l'alt tribunal espanyol ha originat un terratrèmol polític i institucional les conseqüències del qual tot just s'han començat a veure.

Primerament, el màxim òrgan interpretador de la carta magna espanyola ha decidit que l'opinió expressada en referèndum pels ciutadans i les ciutadanes del territori de Catalunya no valia res. Aquest és l'aspecte fonamental que hauran de tenir present els partits catalans i que farien molt bé de no oblidar mai. Més enllà de la forta retallada del text estatutari —la segona, si comptem el procés de negociació a les Corts espanyoles—, el problema que ara aflora és la debilitat democràtica d'un estat en què les principals institucions no respecten l'opinió ni la decisió dels ciutadans. Aquest és un primer argument per a ell mateix, més enllà de la valoració que es pugui fer del text estatutari, que hauria de ser suficient per a generar un consens generalitzat entre forces polítiques, associacions i entitats de tots els sectors a Catalunya. El respecte a la voluntat democràtica dels ciutadans ha de ser l'element que permeti de donar una resposta unitària i col·lectiva a l'agressió que significa la sentència de l'Estatut.

Durant la història de Catalunya, en moments delicats, quan la societat ha sabut articular respostes unitàries és quan ha tingut més capacitat de fer passes importants per a millorar l'autogovern. Tenim els exemples de Solidaritat Catalana, el 1906, i —especialment— l'Assemblea de Catalunya, el 1971, que va aplegar pràcticament totes les forces polítiques democràtiques catalanes.

Naturalment, avui som en un context diferent. Però defensar la voluntat democràtica dels ciutadans de Catalunya requereix, per part de les diverses sensibilitats del catalanisme, fer l'esforç i l'exercici de generositat que calgui per a afavorir un missatge unitari que evidenci la fermesa i la determinació catalanes.

En aquest sentit, la convocatòria d'una manifestació impulsada per Òmnium Cultural, amb el suport de quasi tots els partits (excepte de PP i C's), d'entitats, associacions i institucions, el dissabte 10 de juliol, a Barcelona, és l'oportunitat perfecta d'expressar aquest missatge de radicalitat democràtica incontestable, el dret de decidir. Després, cada color, cada sensibilitat del catalanisme ja tindrà el moment, durant la campanya electoral, d'expressar els camins i els horitzons per a encarar la nova etapa política que ha obert la sentència del Tribunal Constitucional espanyol.

Als nostres lectors

La realitat és tossuda. Allò que la transició no va afrontar, per la debilitat democràtica del moment de la negociació de la Constitució espanyola, torna a aflorar amb força: la *qüestió catalana*. I novament, després de tres dècades de monarquia parlamentària consolidada, Espanya té la resposta de sempre: de nació només n'hi ha una i indissoluble.

Analitzem amb membres de la ponència parlamentària que redactà el projecte d'Estatut de Catalunya què cal fer a partir d'ara, després de la sentència. I recollim l'opinió de representants de diversos àmbits socials.

I per no oblidar d'on venim, parlem amb historiadors que ens analitzen els principals episodis de confrontació entre els Països Catalans i els estats espanyol i francesos.

Enric Rimbau, director